

вя между горната и долна частъ на звуковото съндъче на струннитъ инструменти точно подъ подложката (дъсна частъ) — за усилване и подобряване качеството на тона.

Душекъ, Йоханъ Ладислаусъ — Dušek, Johann Ladislaus — значите-

Йоханъ Душекъ

ленъ виртуозъ-пианистъ и компонистъ, род. 9 февр. 1761 въ Часлау — Чехия, умр. 20 мартъ 1812 въ Сенъ Жерменъ анъ Лай, ученикъ на своя баща, 1783 отива при Филипъ Ем. Бахъ въ Хамбургъ за да изучи неговата игра, после въ Берлинъ и Петербургъ, дето се подвизава като виртуозъ на пиано и хармоника. 1786 го виждаме въ Парижъ, да свири съ голѣмъ успѣхъ, но поради революцията отива въ Лондонъ, после въ Германия и 1808 пакъ въ Парижъ — като концертмайсторъ на князь Талейранъ. Играта на Д. се е отличавала съ своя пѣящъ тонъ — качество, което оказва силно влияние върху понататъшното развитие на клавирното изкуство. Компониралъ е нѣколко концерти и много сонати за цигулка и за пиано, за две и 4 рѣце, ронда, фантазии, танци, както и една школа за пиано.

Дънстейплъ, Джонъ — Dunstaple, John — виденъ английски компо-

нистъ отъ XV в., създателъ на префразираната църковна пѣсень, компониралъ меси, химни и антифони.

Дървени духови инструменти е онази група, която се подраздѣля на флейти и платъковидни (езикови — Rohrblatt) инструменти. Последнитъ се подраздѣлятъ на такива съ **обикновенъ платъкъ** (трѣстиково езиче) — кларинетъ, басетъ-хорнъ (das Bassethorn, corno di bassetto), басъ-кларинетъ, саксофонъ и **двойно-платъчни** (двойно езичеви — Doppelrohrblatt): обой, английски рогъ, хекелфонъ, пиколохекелфонъ, фаготъ, контрафаготъ. При флейтитъ, образуваната въздушна струя отъ устата се пресича на две отъ единъ остъръ рѣбъ. Флейтитъ биватъ надлъжни (както кавалетъ и Schnabelflöte), или напрѣчни (както модерната оркестрова флейта). При платъковиднитъ инструменти, чрезъ вибрацията на платъка, въздушниятъ пжтъ се постоянно отваря и затваря, а въздушната струя въ трѣбата приема трептенията на платъка, като облагородява и усилюва неговия пискливъ звукъ.

Дюбуа, Франсуа Клеманъ Теодоръ — Dubois, François Clément Théodore — компонистъ, род. 24 авг. 1837 въ Роей на Марна, умр. 11 юни 1924 въ Парижъ, ученикъ на Мармонтелъ, Баценъ, Бенуа и Тома въ Парижката консерватория, капелмайсторъ на „Св. Клотилда“ и „Мадлена“, професоръ по хармония въ консерваторията, а следъ смъртта на Амбр. Тома — неинъ директоръ, компониралъ нѣколко опери („Гуслата на Емира“, „Абенъ Хаме“ и др.), ораториитъ: „Седемтъ думи на Христа“ и „Загубения рай“, както и нѣколко оркестрови творби.

Дюка́, Полъ — Dukas, Paul — значителенъ французски компонистъ, род. 10 окт. 1865 въ Парижъ, ученикъ на консерваторията (Гюиро). 1888 получава втората „Римска награда“; първитъ си композиции пише подъ Вагнерово влияние, ала скоро се освобождава отъ него, и съ великолепеното си оркестрово скерцо L'apprenti sorcier (по Гютевия „Вълшебния калфа“) изявява по единъ най-наложителенъ начинъ своя творчески даръ и техническо умѣние. Втората негова творба, която утвърждава окончателно името